

Uitspraken 2003 50, 51, 52 en 53

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, fax 020-3010321, e-mail bibliotheek@nivra.nl.

50 Raad van Tucht Den Haag en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2003-50

Objectieve advisering

Klager is bewoner en voormalig rechthebbende met betrekking tot een woonrecht van een appartement in een serviceflat. De eigendom van het appartementencomplex was voorheen in handen van een vereniging waarvan alle bewoners lid zijn. XYZ, het kantoor van de betrokken registeraccountant, en haar rechtsvoorgangers hebben sedert circa dertig jaar de jaarrekening van de vereniging gecontroleerd. Betrokkene is sedert twintig jaar als accountant bij de opdracht van de vereniging betrokken geweest, te weten als adviseur op financieel gebied. Betrokkene heeft van het bestuur van de vereniging opdracht gehad om advieswerk te verrichten in verband met het plan van het bestuur om het appartementencomplex te verkopen. Betrokkene heeft ter uitvoering van zijn opdracht een gesprek gevoerd met een vertegenwoordiger van Vastgoed en heeft ter zake aan het bestuur gerapporteerd. Vastgoed heeft vervolgens in een bestuursvergadering een bod geformuleerd waarvan onderdeel was de koop van het appartementencomplex voor een bedrag van circa f 14.000.000. Het bestuur heeft in verband met zijn voornemen informatieve ledenbijeenkomsten en ledenvergaderingen georganiseerd. Tijdens een van de ledenvergaderingen heeft een makelaar, die ter vergadering namens klager aanwezig was, verklaard dat de Z bank bereid zou zijn een bedrag van circa f 20.000.000 voor het appartementencomplex te betalen onder dezelfde voorwaarden als Vastgoed. Betrokkene heeft op verzoek van het bestuur een cijfermatige vergelijking van de biedingen van Vastgoed en de Z bank opgesteld. In die vergelijking heeft betrokkene tevens bij elk van de biedingen enige aandachtspunten gesignaleerd. Op de laatste

ledenvergadering hebben de leden met ruime meerderheid besloten om op het bod van Vastgoed in te gaan.

De klacht behelst de volgende verwijten:

- Betrokkene heeft het bestuur van de vereniging in contact gebracht met Vastgoed in plaats van met een betrouwbare belegger.
- Betrokkene heeft in een van de ledenbijeenkomsten pressie uitgeoefend op de leden en heeft de leden geadviseerd om op het bod van Vastgoed in te gaan.
- Betrokkene heeft zich door Vastgoed laten omkopen, althans wettigt de wijze waarop betrokkenen de belangen van de projectontwikkelaar heeft behartigd de verdenking dat hij een groot belang had bij de verkoop aan Vastgoed.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerd verweer overweegt de Raad van Tucht het volgende. Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel oordeelt de raad dat, mede gelet op het gemotiveerde verweer van betrokkene, niet is komen vast te staan dat betrokkene het bestuur heeft geadviseerd om tot verkoop over te gaan. Uit door klager overlegde notulen komt naar voren dat het initiatief is genomen door de Financiële Commissie met instemming van het bestuur. Ook ten aanzien van het tweede klachtonderdeel oordeelt de raad dat, gezien het gemotiveerde verweer van betrokkene, niet is komen vast te staan dat betrokkene het bestuur heeft geadviseerd met Vastgoed in contact te komen of met Vastgoed in zee te gaan. De raad acht, mede gelet op de door betrokkene opgestelde cijfermatige vergelijking en de daarbij gesignaleerde plus- en minpunten van de beide biedingen, aannemelijk dat betrokkene objectief aan bestuur en ledenvergadering heeft geadviseerd. Uit de reeds genoemde notulen kan de raad niet afleiden dat betrokkene pressie in welk vorm ook heeft uitgeoefend. Evenmin blijkt dat betrokkene de leden heeft geadviseerd om op het bod

van Vastgoed in te gaan. Wat betreft het derde klachtonderdeel heeft betrokkene uitdrukkelijk ontkend dat sprake is van een financieel belang of het aannemen van steekpenningen. Voorts heeft klager bij repliek gesteld dat hij niet kan bewijzen dat betrokkene steekpenningen heeft aangenomen. Het enkele vermoeden van klager is ten enenmale onvoldoende. Met betrokkene is de raad van oordeel dat klager er beter aan had gedaan dit zware verwijt achterwege te laten. De raad komt tot de slotsom dat geen der in de klacht gevoerde verwijten gegrond is. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klager bestrijdt onder andere de beoordeling van de raad van het eerste klachtonderdeel. Klager meent dat betrokkene de vereniging in plaats van met een betrouwbare belegger in contact heeft gebracht met Vastgoed als kandidaat koper. Uit een door klager overlegd verslag blijkt dat betrokkene op initiatief van de Financiële Commissie en met instemming van het bestuur van de vereniging is benaderd om hulp bij de problemen waarvoor het appartementencomplex was gesteld. Uit dit verslag blijkt niet, anders dan klager stelt, op wiens initiatief het contact met Vastgoed tot stand is gekomen. Betrokkene heeft uitdrukkelijk ontkend dit contact te hebben gelegd en het college heeft geen objectieve aanwijzingen dat dit onjuist zou zijn. Nader onderzoek hiernaar kan achterwege blijven omdat klager vooral verwijt dat betrokkene de vereniging in contact heeft gebracht met een onbetrouwbare belegger. De motivering hiervan door klager is echter onvoldoende om de kwalificatie van Vastgoed als onbetrouwbaar te rechtvaardigen. Dit onderdeel van het beroep treft geen doel en het eerste klachtonderdeel is terecht door de raad ongegrond verklaard. Verder stelt klager aan de orde dat betrokkene

verschillende malen heeft geadviseerd het aanbod van Vastgoed te aanvaarden terwijl blijkt dat betrokkene op de informatieve ledenbijeenkomst van 4 april 2000 het plan van Vastgoed heeft gepresenteerd en vragen beantwoord. Bij dit plan heeft hij bovendien een kanttekening gemaakt, voordelen geschetst en een nadeel aangegeven. Het aanbod heeft hij gekwalificeerd als een buitengewoon aantrekkelijk alternatief en een goede oplossing voor een aantal grote problemen in huis. Uit dit verslag noch uit ander verslagen blijkt dat betrokkene heeft geadviseerd het aanbod van Vastgoed te aanvaarden. De weergave uit de notulen wekt veeleer de indruk dat betrokkene het complexe aanbod van Vastgoed op evenwichtige wijze heeft gepresenteerd met daarbij bijzondere aandacht voor de randvoorwaarden die door de vereniging van bijzonder belang werd geacht zoals de sfeer van het appartementencomplex. Dit deel te samen met de andere delen van het beroep zijn eveneens ongegrond en derhalve dient het beroep te worden verworpen. Het college verwerpt het beroep.

51 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2003-51

Niet verstrekken van de gevraagde specificatie

Betrokken registeraccount heeft voor klaagster werkzaamheden verricht in het kader van een gerechtelijke procedure waarbij zij betrokken was. Betrokkene heeft klaagster voor zijn werkzaamheden op 7 november 2000 een factuur gestuurd. Onder aan de factuur is vermeld: 'In het jaar van betaling is de factuur voor u fiscaal aftrekbaar.' Klaagster heeft de factuur betaald. In oktober 2001 heeft klaagster van de Belastingdienst het verzoek ontvangen een specificatie van bedoelde factuur in te dienen, in verband met controle op de aftrekbaarheid van de daarmee gemoeide kosten. Klaagster en de door haar ingeschakelde adviseur hebben betrokkene diverse malen om een specificatie verzocht, maar betrokkene heeft aan deze verzoeken geen gehoor gegeven. Ter zitting van de raad heeft betrokkene toegezegd de gevraagde specificatie binnen veertien dagen te zullen vertrekken.

De klacht houdt in dat betrokkene ondanks toezeggingen geen specificatie heeft verstrekt. Ten aanzien van de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht het volgende. Tussen partijen is geen concrete afspraak gemaakt ten aanzien van het tarief

dat betrokkene voor zijn werkzaamheden in rekening zou brengen. Kennelijk vond klaagster het in rekening gebrachte bedrag niet onredelijk, want zij heeft de factuur zonder protest voldaan. Betrokkene heeft er in zijn factuur zelf op gewezen dat het daarop betaalde bedrag fiscaal aftrekbaar was. Toen klaagster hem verzocht om een specificatie, naar aanleiding van het verzoek van de fiscus, kon betrokkene dus begrijpen dat deze specificatie voor klaagster van financieel belang was. Hij heeft (dan) ook toegezegd de gevraagde specificatie te zullen verstrekken. Vervolgens is hij, zonder daarvoor enige reden op te geven, die toezegging niet nagekomen, ook niet na herhaald aandringen. De door betrokkene eerst ter zitting naar voren gebrachte privé-omstandigheden kunnen, hoe betreurenswaardig die ook zijn, het niet verstrekken van de gevraagde specificatie en het niet reageren op aanmaningen door betrokkene niet rechtvaardigen. Zulks temeer niet nu betrokkene ter zitting heeft aangegeven dat het voor hem in het geheel niet bezwaarlijk is de gevraagde specificatie te verstrekken. Betrokkene is zelfs zijn ter zitting gedane toezegging, om binnen veertien dagen de gevraagde specificatie te verstrekken, niet nagekomen. Door aldus zonder voldoende reden telkenmale toezeggingen niet na te komen, wetende dat de gevraagde specificatie voor klaagster van belang is, handelt betrokkene naar het oordeel van de raad in strijd met de eer van de stand der registeraccountants. De raad verklaart de klacht gegrond en legt aan betrokkene ter zake de maatregel op van schriftelijke waarschuwing.

52 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2003-52

Eer van de stand, géén optreden als accountant, interimmanagement

In januari 2000 zijn tussen klaagster en haar directeur B enerzijds, en haar huisbankier de Z bank anderzijds, problemen ontstaan. De bank vreesde voor de continuïteit. Klaagster stemde in met het voorstel van de Z bank om betrokken registeraccountant als interim manager aan te stellen. Betrokkene zou de financiële (her)structurering van klaagster ter hand moeten nemen. De interimmanagementovereenkomst kwam tot stand tussen klaagster en XYZ. De opdracht werd namens XYZ uitgevoerd door betrokkene, die daartoe een overeenkomst van opdracht had gesloten met

XYZ. Betrokkene heeft zonder overleg met klaagster en klager twee schriftelijke rapportages aan de Z bank gezonden en heeft daarnaast ook mondeling aan de Z bank gerapporteerd. In een van de rapportages aan de Z bank valt onder meer te lezen: 'Dat B als directeur parasiteerde op de goede cashflow; de situatie niet kan veranderen; een gebrek aan talent heeft en beelden oproept van de Baron van Munchhausen.' In juli 2000 heeft betrokkene zijn werkzaamheden als interimmanager beëindigd.

De klacht behelst onder andere het verwijt dat betrokkene:

- niet onpartijdig en onafhankelijk is geweest;
- rapportages niet op voorhand aan klaagster en klager ter bespreking en goedkeuring heeft voorgelegd alvorens deze aan de Z bank ter kennis te brengen;
- in de rapportages ten onrechte zeer tendentieuze bewoordingen over de bedrijfsvoering van klaagster en de persoon van B heeft gebruikt.

Ten aanzien van de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht het volgende. Uit de stukken van het geding en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht, blijkt niet dat betrokkene is opgetreden als accountant als bedoeld in artikel 2 lid 1 GBR-1994. Aangaande de door klaagster gestelde enkele bijeenkomst waarin betrokkene is gepresenteerd als registeraccountant, kan niet worden gezegd dat hij zich als zodanig heeft bekendgemaakt of heeft doen bekendmaken in de zin van evengemelde bepaling. De aanduiding van betrokkene als registeraccountant is slechts bedoeld om betrokkene te kwalificeren. Evenmin is betrokkene, zoals klaagster stelt, opgetreden onder gemeenschappelijke naam met een accountant. Duidelijk is vermeld dat het optreden interim management betreft. Uit het voorgaande volgt dat in het onderhavige geval de bepalingen van hoofdstuk III en IV GBR-1994 niet gelden voor betrokkene. De artikelen 9 en 24 GBR-1994 missen derhalve toepassing en het desbetreffende klachtonderdeel strandt zodoende. Naar het oordeel van de raad handelt betrokkene ten aanzien van de andere klachtonderdelen onzorgvuldig door buiten klaagster en B om geheime rapportages, welke uitsluitend hem tot onderwerp hadden, aan een derde uit te brengen. Ook de inhoud van de rapportages, die onnodig diffamerende kwalificaties behelzen, is tuchtrechterlijk verwijtbaar. Zodoende handelt betrokkene in strijd met de eer van de stand der registeraccountants en schendt hij artikel 5 GBR-1994. De Raad van Tucht verklaart de klacht

gegrond in voege als in het vorenstaande omschreven en legt te dier zake de maatregel van schriftelijke berisping op.

Betrokkene is tegen de uitspraak van de raad in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Hierbij voert betrokkene onder andere aan dat de raad ten onrechte heeft overwogen dat betrokkene onzorgvuldig heeft gehandeld door buiten B en klaagster om geheime rapportages, die uitsluitend op B en klaagster betrekking hadden, aan een derde uit te brengen. Bij de beoordeling van het beroep is allereerst van belang of betrokkene is opgetreden als (openbaar) accountant. Het college stelt vast dat oorspronkelijk klagers geen beroep hadden ingesteld tegen de aan de orde zijnde de tuchtbeslissing. Hieruit volgt dat in beginsel moet worden uitgegaan van de juistheid van de vaststelling van de raad dat betrokkene niet als accountant is opgetreden, maar als interim manager. Het college heeft geen aanknopingspunten gevonden om tot een ander oordeel te komen. Hieruit volgt dat de hoofdstukken III en IV van de GBR-1994 niet van toepassing zijn op het handelen van betrokkene. Aan de orde is de vraag of betrokkene door zijn optreden de eer van de stand der registeraccountants heeft geschaad.

Met betrekking tot het door betrokkene aangevoerde overweegt het college het volgende.

Naar het oordeel van het college kan niet als algemene zorgvuldigheidseis worden gesteld dat een registeraccountant die niet optreedt als accountant maar als interim manager, voordat hij rapporteert aan de kredietverstrekker van de instelling waar hij werkzaam is, de meest betrokken persoon of personen binnen die instelling in kennis stelt van de inhoud van de voorgenomen rapportage en hem/hen de gelegenheid biedt daarop te reageren. Aan de hand van de omstandigheden van het geval moet worden beoordeeld of artikel 5 GBR-1994 een als interim manager optredende accountant ertoe verplicht evenbedoelde gelegenheid te bieden. Tussen partijen is niet in geschil dat betrokkene, in ieder geval, tot taak had over de situatie bij klaagster te rapporteren aan de Z bank. De vraag die partijen verdeeld houdt, is of betrokkene dat mede heeft mogen doen in de vorm van zijn rapportage. Naar het oordeel van het college had betrokkene als interim manager in beginsel de vrijheid zelf te bepalen

op welke wijze hij rapport zou uitbrengen aan de Z bank, daaronder begrepen de keuze dit schriftelijk dan wel mondeling te doen.

Gegeven de ten tijde hier van belang staande situatie, waarin de Z bank twijfelde aan de kredietwaardigheid van klaagster en waarin de Z bank het van belang achtte hierover informatie te verkrijgen van iemand van buiten klaagster kan naar het oordeel van het college niet worden staande gehouden dat betrokkene gehouden was zijn bevindingen voorafgaand aan het uitbrengen van zijn rapportages aan B en klaagster voor te leggen. Uit de gedingstukken blijkt ook niet dat was afgesproken of door oorspronkelijke klagers was bedongen dat zij voorafgaand kennis zouden mogen nemen van de inhoud van rapportages van betrokkene aan de Z bank in welke vorm dan ook. Het college merkt in dit verband nog op dat in de aanhef van het rapport, waar het oorspronkelijke klagers met name om te doen is, uitdrukkelijk is vermeld dat het een persoonlijk en vertrouwelijk stuk betreft. Hieruit blijkt dat betrokkene zich rekenschap heeft gegeven van het belang van oorspronkelijke klagers dat de rapportage niet algemeen bekend zou worden. Dit onderdeel van het beroep treft derhalve doel. Verder voert betrokkene aan dat de raad ten onrechte heeft overwogen dat de inhoud van de rapportages, waarin onnodig diffamerende kwalifica-

ties worden gebruikt, tuchtrechtelijk verwijtbaar is. Ten aanzien hiervan overweegt het college dat hoewel denkbaar was geweest dat betrokkene een zakelijkere bewoording had kunnen gebruiken dan hij heeft gedaan in een van zijn rapportages er, anders dan de raad, volgens het college geen grond is voor tuchtrechtelijk ingrijpen. Ook in dit verband kan er naar het oordeel van het college niet aan worden voorbijgezien dat betrokkene niet als accountant is opgetreden, zodat aan zijn optreden minder vergaande zorgvuldigheidseisen kunnen worden gesteld dan indien meerbedoelde passages deel hadden uitgemaakt van een rapport van iemand die optreedt als accountant. Voorts is van belang dat het naar het oordeel van het college niet in rede lag te veronderstellen dat een meer zakelijke formulering van de kritiek van betrokkene op de gang van zaken binnen klaagster en de rol binnen klaagster van B de Z bank tot een ander oordeel over de kredietverstrekking zou hebben gebracht. Verder neemt het college ook in dit kader in aanmerking dat het rapport vertrouwelijk aan de Z bank ter hand is gesteld. Resumerend acht het college de door betrokkene gebruikte bewoordingen wellicht minder gelukkig maar, gezien de context waarbinnen zij zijn gebezigd, niet tuchtrechtelijk verwijtbaar. Het vorenstaande leidt tot de slotsom ►

Annotatie bij JT 2003-52

De oordelen van het College van Beroep voor het bedrijfsleven zullen menige lezer mild voorkomen. Buiten kijf staat dat betrokkene niet optrad als accountant, zodat zijn handelwijzen alleen aan hoofdstuk II van de GBR getoetst konden worden; in wezen was 'de eer van de stand' de enige toetssteen.

Dan rijst toch de vraag: kan een interimmanager zo maar de statutaire directeur passeren en rechtstreeks aan de bank rapporteren? Blijkens de tekst van de uitspraak van de Raad van Tucht waren de afspraken weer eens onduidelijk: de overeenkomst tussen klaagster en XYZ (kennelijk het uitzendbureau van de interimmanager) was mondeling gesloten, en ook wordt ergens beweerd dat de Z bank de kosten van het interimmanagement zou dragen, maar duidelijk wordt dit niet. Het college motiveert zijn oordeel met het belang dat de Z bank had bij informatie van iemand van buiten de klager, maar dat argument overtuigt niet. Dan had de Z bank openlijk een accountantsonderzoek kunnen (en moeten) verlangen.

Ook het oordeel van het college over de 'onnodig diffamerende kwalificaties' is niet helemaal begrijpelijk. Ook hier releveert het college dat betrokkene niet optrad als accountant, maar 'onnodig diffamerende kwalificaties' zijn toch óók, en vooral, onverenigbaar met 'de eer van de stand'. Zo is bijvoorbeeld geoordeeld in JT 1999-42.

De indruk is dat betrokkene goed is weggekomen!

Hans Blokdijk

dat beide onderdelen van het beroep doel treffen. Dit betekent dat het beroep gegrond is en dat de bestreden tuchtbeslissing moet worden vernietigd. Het college acht termen aanwezig de zaak zelf af te doen. Uit het vorenoverwogene volgt dat de aan de orde zijnde gedraging van betrokkene naar het oordeel van het college geen schending oplevert van artikel 5 GBR-1994. Dit betekent dat de klacht in alle aan de orde zijnde onderdelen ongegrond moet worden verklaard. Het college verklaart het beroep gegrond; vernietigt de bestreden tuchtbeslissing en verklaart de klacht ongegrond in alle aan de orde zijnde onderdelen.

53 Raad van Tucht Amsterdam en College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2003-53

Betrokkene door college opgedragen om duidelijkheid te scheppen, conceptmemo, hoor en wederhoor, klacht niet uitbreiden in beroep, ondertekenen, zorgvuldigheid

Betrokken registeraccountant is verbonden aan de interne accountantsdienst (IAD) van de Z bank. Klager is werkzaam geweest bij ABC BV, waarin de Z bank een meerderheidsbelang hield. In 1997 is klager in dienst getreden bij de Z bank. Het dienstverband tussen klager en de Z bank is begin 1998 beëindigd. Bij een toezichthouder is klager door DEF BV voorgedragen als kandidaat-bestuurder. Bij brief heeft de toezichthouder de voordracht afgewezen. In reactie op een aangetekend bezwaar heeft de toezichthouder haar afwijzend standpunt gehandhaafd. De toezichthouder heeft haar afwijzing gebaseerd op een aantal stukken die mede afkomstig zijn van de IAD van de Z bank. De klacht van klager behelst de verwijten dat betrokkene:

- de zorgvuldigheid niet in acht heeft genomen die van hem in zijn hoedanigheid van registeraccountant bij het uitvoeren van een onderzoek als het onderhavige mocht worden verwacht;
- en dat hij heeft verzuimd klager te horen naar aanleiding van vermoedens aan de zijde van betrokkene.

Ten aanzien van de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht het volgende. Het eerste klachtonderdeel heeft betrekking op het door onder andere de IAD uitgevoerde onderzoek naar onregelmatig-

heden bij ABC. Volgens klager ontbeert de rapportage van de IAD deugdelijke grondslag. In een rapport van 24 maart 1998 wordt klager onder meer verweten dat hij, in zijn toenmalig hoedanigheid van bestuurder van ABC, eigen gewin een belangrijke rol zou hebben laten spelen bij het vervullen van zijn taak, dat hij eigen beleggingsmaatschappijen zou hebben en participaties in andere maatschappijen heeft verzwegen. Klager heeft voorts aangevoerd dat bedoelde verwijten niet aan de orde zijn gekomen tijdens een bespreking met de werkgever van betrokkene in 1997. Klager stelt zich op het standpunt dat het hier gaat om ongegronde aantijgingen die in het door de IAD onder verantwoordelijkheid van betrokkene opgemaakte rapport niet thuis horen.

Tegenover de gemotiveerde betwisting door betrokkene acht de raad onvoldoende aannemelijk gemaakt dat betrokkene in het onderhavige geval op tuchtrechtelijk verwijtbare wijze onzorgvuldig jegens klager heeft gehandeld. Klager heeft onvoldoende aangetoond dat betrokkene, voorzover hij al daadwerkelijk betrokken is geweest bij het opstellen van de van de IAD afkomstige stukken, bij het opstellen daarvan niet de vereiste zorgvuldigheid die van een registeraccountant verwacht mag worden in acht heeft genomen. Het klachtonderdeel kan dan ook niet slagen. Het tweede klachtonderdeel heeft betrekking op het beginsel van hoor en wederhoor. Volgens klager heeft betrokkene verzuimd hem te horen naar aanleiding van de aan de zijde van betrokkene bestaande vermoedens. Klager heeft aangevoerd dat hij niet in de gelegenheid is gesteld zijn commentaar op de bevindingen van betrokkene te geven. Betrokkene heeft ook het tweede klachtonderdeel gemotiveerd betwist. Volgens betrokkene is klager wel degelijk gehoord in het kader van het opstellen van de rapportage van de IAD. Dit verhoor heeft plaatsgevonden in december 1997 door onder andere een medewerker van de IAD, aldus betrokkene. De raad overweegt dat klager niet aannemelijk heeft gemaakt en ook overigens niet aannemelijk is geworden dat hij op enig moment nog door betrokkene gehoord diende te worden ten aanzien van de bedoelde rapportage op andere wijzen dan in de onderhavige zaak in december reeds heeft plaatsgevonden. Ook het tweede klachtonderdeel kan derhalve niet slagen. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak van de raad in beroep gegaan bij het College van Beroep ►

Tuchtrecht

voor het bedrijfsleven. Het college stelt vast dat de klacht in beroep is toegespitst op twee documenten gedateerd op 24 en 25 maart 1998. Betrokkene heeft de verantwoordelijkheid op zich genomen voor het memo van 25 maart, dat mede door hem is ondertekend, maar heeft ontkend betrokken te zijn geweest bij de totstandkoming van het andere memo. Ten aanzien van het memo van 25 maart bevat noch het klaagschrift noch het beroepschrift klachten over onjuistheden. Met betrekking tot het memo van 24 maart overweegt het college als volgt. Blijkens het hoofd van het memo is het afkomstig van S, betrokkene en V, destijds superieur van klager. Het hoofd van het memo vermeldt ook dat het afkomstig is van het onderdeel IAD. Voorts worden het doorkiesnummer en het faxnummer van betrokkene in het hoofd vermeld. Als ondertekenaars staan dezelfde drie personen vermeld als in het hoofd van het memo zijn opgenomen. Het memo is niet van handtekeningen voorzien. In de kopie van het exemplaar dat aan het college is overlegd zijn passages weggelakt en/of namen vervangen door codes. Betrokkene heeft gesteld dat het memo van 24 maart een concept betrof dat door V was opgesteld en dat in deze conceptvorm aan betrokkene en S is voorgelegd. Nadat deze commentaar hadden geleverd op het concept, heeft V het memo op 27 maart in definitieve vorm opgesteld. Dat stuk is vervolgens uitsluitend getekend door V. Op grond hiervan heeft betrokkene iedere tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid voor het memo van 24 maart ontkend. De stellingen van betrokkene roepen de nodige vragen op waaronder de vraag waarom op een

document dat een concept zou zijn, niet het woord 'concept' is vermeld. Het college is van oordeel dat het op de weg van betrokkene ligt om de vragen op te helderen. Feit is immers dat bij de toezichthouder een memo is binnengekomen, waarvan niet duidelijk is dat het slechts een concept is, dat van de IAD afkomstig lijkt te zijn en waarvan op het eerste gezicht betrokkene een der opstellers lijkt te zijn. Wil het verweer kunnen slagen dat betrokkene geen enkele tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid draagt, dan zal betrokkene eerst meer duidelijkheid moeten scheppen, zo mogelijk aan de hand van stukken en verklaringen van personen die hierbij een rol hebben gespeeld. Het college verwerpt het beroep voorzover het betrekking heeft op het memo van 25 maart en, alvorens nader te beslissen: heropent het onderzoek, voorzover het betrekking heeft op het memo van 24 maart; draagt betrokkene op binnen twee maanden na deze uitspraak schriftelijk aan het college mee te delen of en zo ja, op welke wijze hij duidelijkheid zal kunnen geven; houdt iedere verdere beslissing aan.

In haar vervolg uitspraak beslist het college omtrent het verweer van betrokkene, dat hij ten aanzien van het memo van 24 maart geen enkele tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid draagt. Het verweer slaagt. Het college overweegt hiertoe dat op grond van de beschikbare gegevens moet worden aangenomen dat het stuk op 24 maart een concept betrof, dat niet door betrokkene zelf is opgesteld, dat hij het stuk weliswaar op 24 maart als concept intern heeft verspreid ter bespreking op 25 maart 1998

en dat het vervolgens op die datum ook door hem met anderen is besproken, maar dat niet is gebleken dat hij voor de inhoud van het stuk de verantwoordelijkheid heeft genomen, dat hij het stuk ook niet heeft ondertekend en dat evenmin is gebleken dat hij of personen voor wie hij tuchtrechtelijk verantwoordelijk is na de bespreking van het concept het stuk nog verder heeft verspreid. Wat er overigens zij van de omstandigheid dat het memo van 24 maart bij de toezichthouder terecht is gekomen, in dit geding zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen op grond waarvan moet worden aangenomen dat het betrokkene is aan wie dat kan worden tegengeworpen. Op grond van hetgeen in deze zaak daaromtrent naar voren is gebracht, moet er van worden uitgegaan dat betrokkene er pas van op de hoogte kwam dat de toezichthouder de beschikking had over het memo nadat hij medio augustus 2000 vernam dat de tuchtklacht tegen hem was ingediend. Uit de stukken blijkt dat hij zich vervolgens op 21 augustus 2000 tot de toezichthouder heeft gewend en dat hij in een gesprek heeft duidelijk gemaakt dat het memo een concept was. Klager heeft er bij de raad niet over geklaagd dat betrokkene tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld nadat hij ervan op de hoogte was gekomen dat het memo in het bezit was van de toezichthouder. Het voorgaande betekent dat het beroep ook moet worden verworpen voorzover het betrekking heeft op het memo van 24 maart. Gevoegd bij hetgeen in de eerdere uitspraak is overwogen en beslist, dient het gehele beroep te worden verworpen. Het college verwerpt het beroep. ■